

תוספתא מסכת כתובות פרק ב

(ה) האשה שאמרה אשת איש אני וחזרה ואמרה איני אשת איש נאמנת שהפה שאסר הוא הפה שהתיר

שאלתות דרב אחאי גאון - סימן צו

דבעא מינייה שמואל מרב אמרה טמאה אני וחזרה ואמרה טהורה אני מהו אמר ליה דלויה לרטיבא דפשא ליה בדוכתיה אמרי דרב איקלע לבי שמואל שדר ליה שמואל כסא דברכתא לדביתהו ולא קיבלה איכא דאמרי דבי הוות יתבא נדה מהודעא ליה בכסא דברכתא ואיכא דאמרי נדה לא שתיא כסא דברכתא ואמר מר משגרו לאינשי ביתיה במתנה כי היכי דליהו שלמא ואי שתייא אתו לידי הרגל עבירה ולבסוף אמרה לרב טהורה אני אלא אחותך היא דאיקלעא לגבאי ואמינא אי שתייא ליה אנא היא אמרה לא קא עבדא לי יקרא אמרנא אשדרתיה לך דתשתייא אנת אמר ליה רב אף בזו אם נותנת אמתלא לדבריה נאמנת תנא מינייה ארבעין זימנין למימרא דקבלה ואפילו הכי שמואל לא עבד עובדא בנפשיה